

играла по-голямата част от нашите емиграционни публицисти?

Ако погледнемъ съ безпристрастно око въ стълповете на нашите цариградски хавадаше, то от първия погледъ още ще се убѣдимъ, че подъ дебелия сѣнка на Босфорскитѣ идиоти друго нищо не може да процѣфтѣва, освѣнъ политическа лъжа, литературна подлостъ, дипломатическо раболѣпие и всѣкакви други вѣрноподанически добродѣтели. „Елате, казватъ нашитѣ доморождени политици-патриоти на народътъ, елате да обиколимъ прѣстолътъ на Н. В. Султанътъ и да запѣемъ пѣсенята на Лазаря . . . Трохитѣ, които падатъ отъ държавната трапеза на нашия милостивъ баща стигатъ, за да се подкрѣпи историческия стомахъ на нашия народъ, стигатъ, за да се поддържа неговото етнографическо съществуване на Балканския полуостровъ, стигатъ, за да се осигури неговото политическо бъдаще между другитѣ южни славяни“. А народътъ? Народътъ продължава да прѣкарва съ християнско смирение днитѣ на своята безконечна страдна недѣля, брои часовете на своитѣ неносни страдания и чака възкресението на мъртвитѣ . . .

Но дванадесетиятъ часъ е вече настаналъ и той се още се надѣе за милостъ отъ своитѣ тирани и се още вѣрва думитѣ на своитѣ сити и самозванни прѣводители, че новиятъ животъ, който тѣ основаватъ на нѣкакви си дуалистически начала, ще дойде постепенно заедно съ поуката и образованието. Благи надежди и похвални намѣрения! Но да видимъ до каква степенъ тѣ постигатъ своята цѣль.

Ние сме съгласни, че както окоето е потрѣбно за свѣтлината, ухото за звука, а разумътъ за разбирането и най-проститѣ истини, така сжщо науката, образованието и развитието сж потрѣбни за който и да е народъ, за да достигне до извѣстна степенъ на своето благосъстояние; но за всичко това сж потрѣбни такива